

[Løje.]

den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen. Han talte om Smørfonden og Toldkontingentfonden og de 5 Mill. Kr., som findes dér. Vi er jo alle sammen kommet ind paa dette, at man skal være meget forsigtig med at opsamle saadanne Fonds, for der er saa mange, der har Opmærksomheden henvendt paa dette, og som gerne vil have Fingre i det. Hvis man nu kunde faa indrettet det saadan, at man ganske rolig snupper disse 5 Millioner lige for Næsen af os, var det maaske tiltalende, set fra en vis Side, men i hvert Fald ikke særlig tiltalende set fra Landbrugets Side. Jeg forstaar ikke, hvorfor Mejerierne bliver ved at ligge inde med alle de Penge. Hvis de var udbetalt for lang Tid siden, havde der ikke været Fristelse for nogen til at faa fat paa dem. Jeg vil henstille til Mejeriautoriteterne, om de ikke kunde finde det formaalstjenligt at faa Pengene fordelt snarest muligt til Landbruget, som har haardt Brug for dem.

Til det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen vil jeg sige, om han ikke vil lade være med at snakke mere om det Spørgsmaal; jeg tror ikke, der kommer noget ud af det. De Penge vil vi helst bevare til det Formaal, der oprindeligt var tiltænkt dem, hvorefter de skulde komme Landmændene til gode over det hele Land.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man tager velvilligt paa Lovforslaget.

Fibiger: Det er meget trist, at Landbruget er saa daarligt stillet, at det, naar der indtræffer en Epidemi som denne Mund- og Klovesyge, ikke selv kan klare en saadan Historie. I 1926—27, da vi havde en lignende Epidemi, var der, tror jeg, ikke nogen, der tænkte paa, at man skulde til Staten for at faa Hjælp. Da kunde Landbruget selv klare det. Man oprettede Forsikringer, og man havde endnu Reserver at tage af; derved kom man over Vanskelighederne. Men efter at vi nu har haft en syv—otte vanskelige Aar for Landbruget og Reserverne er opbrugt og den Regering, der har siddet i disse Aar, heller ikke har haft Forstaaelse af, hvad Landbruget betyder for det hele Samfund, saa er det, kan jeg sige, nødvendigt, at Lovgivningsmagten kommer Landbruget til Hjælp, saa at i hvert Fald nogle af de Vanskeligheder, som er indtruffet som Følge af den store Epidemi, kan blive mildnet.

De Foranstaltninger, der her foreslaas

i Lovforslaget, vil kun i meget ringe Grad hjælpe over de store Tab, der har været inden for de allerfleste Bessætninger, hvor Mund- og Klovesygen har hærget, og det er baade Landbrugsministeren klar over — at dømme efter de Udtalelser, han fremsatte i Fremsættelsestalen — og ligeledes de Ordførere, der har talt her. Men jeg havde egentlig Indtrykket af, at Landbrugsministeren havde tænkt sig at fremkomme med et Lovforslag, der kunde yde noget mere Hjælp end det foreliggende. Det foreliggende Lovforslag er Resultatet af et Kompromis mellem Landbrugsraadet og Landbrugsministeren, og jeg havde paa Forhaand ikke megen Tro til, at det vilde komme til at betyde saa forfærdelig meget. Det sidste Forlig, som blev sluttet mellem Landbrugsraadet og den højtærede Landbrugsminister — jeg tænker paa Svineordningen —, var da saa ringe et Forslag, som man overhovedet kunde tænke sig, naar Talen var om at yde Retfærdighed til alle Sider inden for Landbruget. (*Ministeren for Landbrug og Fiskeri* [Bording]: Glem ikke Kornordningen!). Ja, den har desværre ikke virket saa godt, som den højtærede Landbrugsminister maaske havde tænkt sig. Men foranlediget af det, den højtærede Minister nu siger om Kornordningen, vil jeg gerne sige, at det vilde være klogt, om man, inden Rigsdagen blev hjemsendt, førte den Kornordning à jour, saa at der blev givet Landbruget det, der var tiltænkt det, da man lavede Svineordningen.

Det var altsaa et Sidespring, men man forstaar, at det er noget, der sidder dybt i Landbrugernes Sind, naar man tænker paa, hvad der skete dengang. Dette Lovforslag er jo ogsaa et Kompromis. Og det vil jo hjælpe noget, at man kan faa Erstatning for de Dyr, der dør af Sygdommen eller maa slaas ned, fordi de er saa angrebet af Sygdommen, at der ikke er Mulighed for, at de senere kan blive brugbare.

Der er dog forskellige Ting i Lovforslaget, som jeg synes der nok kunde være Mulighed for at faa rettet, ogsaa uden at Staten skulde yde større Beløb til Landbruget end dem, der her er foreslaet. Jeg tænker paa § 2, hvor det foreslaas, at der skal ydes en Erstatning af 200 Kr. pr. Kreatur paa 2 Aar og derover, det vil altsaa sige for en Fedestud eller en Ko, 100 Kr. pr. Kreatur paa mellem 1 Aar og 2 Aar og 50 Kr. pr. Kreatur paa mellem 6 Maaneder og 1 Aar. Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, at der indføres noget andre Sats, saaledes at der i hvert Fald gaves en Erstatning paa 300 Kr. for Køerne